

„Poslali nás pomáhat sirotkům bez doprovodu, byli to však samí dospělí muži,“ stěžuje si mladá Švédka

- CZ24 News | 17. července 2022

ŠVÉDSKO: Mladá Švédka, která se před lety přihlásila jako dobrovolnice u Červeného kříže, vypráví o tom, jak tato organizace sháněla mladé - většinou nezletilé - středoškolačky a posílala je do azylového zařízení s tím, že půjdou pomáhat „sirotkům bez doprovodu“ s úkoly, budou s nimi péct, hrát si a sportovat. Mladá Švédka - podobně jako další její kamarádky - čekala, že se budou starat o malé děti, alespoň tak to bylo dívkám po celou dobu prezentováno.

Když se však dívky ocitly v azylovém zařízení mezi „sirotky bez doprovodu“, nastoupilo oprávněné zděšení. Místo malých dětí byli v místě samí dospělí muži, někteří až kolem 35 let. Pokud tak zde byl někdo dítětem, byly to spíš tyto dívky. Dospělí Afghánci samozřejmě neměli zájem o pečení ani o výuku švédštiny...

Proč asi Červený kříž dívky mezi dospělé afghánské muže poslal se lze jen dohadovat. Nepochybuji, že nebudu daleko od pravdy, pokud si tipnu, že dívky měly být „nabídnuty“ jako partnerky pro tyto „sirotky“. Mimochodem, pamatujete si, jak se za dovoz podobných sirotek doslova „bila“ europoslankyně Šojdová??

Dále už vyprávění [Švédky](#) Miry (viz titulek), kterou její nadšení pro pomoc „sirotkům bez doprovodu“ velmi rychle přešlo...

Vzpomínám si, že nám během školení nechtěli poskytnout žádné podrobnosti. Psal se rok 2014 a v 16 letech jsem byla přijata do nového projektu Červeného kříže, který měl pomoci dětem - sirotkům bez doprovodu - integrovat se do Švédska. Ale nikdo nám neřekl, že děti jsou dospělí muži.

Shromáždily jsme se v areálu Červeného kříže v Norrköpingu. Já a několik známých dívek z mé střední školy jsme byly patřičně vyškoleny Červeným křížem, aby byl dobrovolnický projekt co nejúspěšnější. Projekt byl specificky zaměřen na mladé Švédky ve středoškolském věku, ale jakékoli informace o „sirotcích“ byly vzácné.

Upozorňovali nás zejména na to, že mnoho dětí je smutných poté, co ztratily svou rodinu ve válce, a částečně nám vysvětlovali, jak rozdělíme rozpočet, který jsme obdržely, na určitý počet schůzek. Schůzky se měly skládat z pomoci s domácími úkoly a ze zábavných aktivit, jako je pečení a hraní fotbalu. Přitahovalo mě, že jsem mohla pomoci malým dětem rychle se naučit švédsky a poskytnout jim určitý druh bezpečí v nové zemi bez přítomnosti rodičů. Připadalo mi to jako důležitá mise.

Pedagogové Červeného kříže nám řekli, že bychom neměly mít soukromé vztahy s dětmi, protože by to mohlo ohrozit projekt. Zeptala jsem se na příklady a bylo mi řečeno, že jim nesmíme rozdávat naše telefonní čísla nebo si je přidávat jako přátele na Facebooku, aby neměli pocit, že jsou nám příliš blízko. Teprve později jsem pochopila, že to byly milostné vztahy a pronásledování, o čem v Červeném kříži mluvili. Bylo to proto, že se takové věci staly v rámci projektu v jiných městech, kde

byly dívky „sirotky“ pronásledovány a sexuálně obtěžovány.

Nastal čas na první setkání. Sešlo se nás asi pět nebo šest dívek a šly jsme po škole společně nakupovat. Ovesné vločky, kakao, cukr a máslo – suroviny na čokoládové kuličky. Společně se sirotky si je upečeme, to bude perfektní začátek. Koneckonců, všechny děti mají rády sladkosti!

S očekáváním jsme jely autobusem do azylového ubytování, které bylo na okraji města. Šly jsme za zaměstnanci, kteří nám ukázali, kam máme jít. Jakmile jsme vstoupily do společné kuchyně, setkaly jsme se s asi deseti dospělými afghánskými muži. Žádné děti. Jen muži. Nikdo se nechtěl podílet na pečení čokoládových kuliček. My holky jsme pekly a muži jedli a kritizovali a uráželi nás. Pak jsme šly do jiné budovy, abychom poskytly pomoc s domácími úkoly. Ale muži nechtěli studovat švédštinu – a někteří z nich se tak rozzlobili a agresivně na nás zaútočili, že jsme byly nuceny kontaktovat vedení azylového domu.

Když jsme konečně odešly, nemluvily jsme o údajně „smutných sirotcích,“ kteří se ukázali být až 35letými muži. V autobuse zpět do města jsme většinou mlčky seděly. Snažila jsem se sama sobě namluvit, že to byl dobrý skutek a zároveň zahnat pocit, že je to špatně. Ale nefungovalo to. Odstoupila jsem od projektu, přestože zástupce Červeného kříže volal a nadával mi.

Červený kříž nám dospívajícím dívkám slíbil, že budeme pomáhat osamělým dětem. Místo toho nás poslali samotné do azylového ubytování plného dospělých mužů z jedné z nejvíce misogynních kultur na světě, kteří předstírali, že jsou děti. Ale ve skutečnosti jsme byly děti my. Dospívající dívky, které měly za úkol pomoci dospělým mužům s domácími úkoly. O osm let později si stále kladu otázku, jaké byly skutečné záměry organizace. Koneckonců, zodpovědní dospělí si byli velmi dobře vědomi, že nám lžou.

Afgháncům bylo dovoleno chodit do školy společně se švédskými dětmi. Mohli soutěžit se švédskými dětmi v různých sportech. Politici, média a celá veřejnost si hráli tuto falešnou hru ve jménu dobra a i dnes je to všechno zameteno pod koberec. Někteří se stále křečovitě drží této lži.

Nikdo nechce převzít odpovědnost za rizika, kterým vystavil švédské děti a mladé lidi tím, že zavírá oči před pravdou. Byli jsme to my mladí lidé, kteří jsme byli obětováni pro podvod údajných „sirotek bez doprovodu“. Od těch, kdo jsou za to zodpovědní, je třeba požadovat odpovědnost, aby se podobné věci už nikdy neopakovaly...

Tolik zkušenost mladé Švédky, které dokonce Červený kříž záhy poté, kdy odmítla nadále chodit mezi dospělé Afghánce, vyhrožoval. Známé jsou i případy, kdy došlo k napadení takových dívek. Hodně se medializoval i případ, kdy švédská rodina u sebe ubytovala takového „sirotka bez doprovodu,“ který pak znásilnil jejich 13letou dceru.

Také u nás se dokonce 200 rodin svého času přihlásilo Šojdrové s tím, že mají zájem u sebe doma podobné „sirotky bez doprovodu“ ubytovat. Kolik znásilnění dcer – ale i malých [synů](#) – by se záhy řešilo, pokud by sem skutečně tito „sirotci“ byli přivezeni a rodiny je ve svých domech ubytovaly? Nakonec, jak se říká, za blbost se platí....

[ZDROJ](#)

Překlad: Slovanka/Necenzurovaná Pravda